

Міністерство освіти і науки України
Волинський національний університет імені Лесі Українки

**Міжнародні відносини,
суспільні комунікації
та регіональні студії**

International Relations,
Public Communications
and Regional Studies

№ 1 (25)

Луцьк
2026

*Рекомендовано до друку вченою радою
Волинського національного університету імені Лесі Українки
(протокол № 5 від 30 квітня 2026 року)*

Редакційна колегія

Шуляк Антоніна – доктор політичних наук, професор, декан факультету міжнародних відносин, Волинський національний університет імені Лесі Українки (Україна, м. Луцьк) (головний редактор)

Вознюк Євгенія – доктор політичних наук, завідувач кафедри міжнародних відносин, Волинський національний університет імені Лесі Українки (Україна, м. Луцьк)

Вояковський Даріуш – доктор габілітований у галузі гуманітарних наук, професор Гірничо-металургійна академія ім. Станіслава Сташиця в Кракові (Польща, м. Краків)

Карпчук Наталія – доктор політичних наук, професор кафедри міжнародних відносин, Волинський національний університет імені Лесі Українки (Україна, м. Луцьк)

Кулик Сергій – кандидат політичних наук, доцент кафедри міжнародних відносин, Волинський національний університет імені Лесі Українки (Україна, м. Луцьк)

Прокоп Маряна – доктор філософії з політичних наук, адюнкт, Університет імені Яна Кохановського в Кельцах/ Університет Вармії та Мазур в Ольштині (Польща)

Сидорук Тетяна – доктор політичних наук, професор, завідувач кафедри міжнародних відносин, Національний університет «Острозька академія» (Україна, м. Острог)

Юськів Богдан – доктор політичних наук, професор, посада професор кафедри економіки та управління бізнесом, професор кафедри політології та міжнародних відносин, Рівненський державний гуманітарний університет (Україна, м. Рівне).

Журнал є науковим фаховим виданням України, у якому можуть публікуватися результати дисертаційних робіт на здобуття наукових ступенів доктора філософії та доктора наук за кластером Розвиток людського капіталу, соціальні науки та журналістика (С2 Політологія, С3 Міжнародні відносини).

Ідентифікатор медіа в Реєстрі суб'єктів у сфері медіа R-30-02338 – ідентифікатор медіа, присвоєний Рішенням Національної ради з питань телебачення та радіомовлення 21.12.2023 р. №1834.

Суб'єкт у сфері друкованих медіа – Волинський національний університет імені Лесі Українки (Код ЄДРПОУ 02125102, просп. Волі, буд. 13, м. Луцьк Волинської обл., 43025, post@vnu.edu.ua, тел. (0332) 720123.

ISSN 2524-2679 (Online), ISSN 2522-1663 (Print)

Інтернет-сторінка видання – <https://relint.vnu.edu.ua>

Редактор і коректор Г. О. Дробот. Технічний редактор: О. А. Фесик. Наклад 100 пр. Зам. 360. Адреса редакції: 43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13, каб. 208, Волинський національний університет імені Лесі Українки. Ел. адреса: antonina.tutko@vnu.edu.ua.

Засновник – Волинський національний університет імені Лесі Українки (43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13). Виготовлювач – Вежа-Друк (м. Луцьк, вул. Шопена, 12, тел. (0332) 29-90-65). Свідоцтво Держ. комітету телебачення та радіомовлення України ДК № 4607 від 30.08.2013 р. Обсяг 20,78 обл. вид. арк., 20,92 ум.-друк. арк.

© Гончарова В. О. (обкладинка), 2026

© Волинський національний університет імені Лесі Українки, 2026

**Міжнародні
відносини, суспільні
комунікації
та регіональні студії**

*Журнал заснований у 2017 році
Періодичність 3 рази на рік*

№ 1 (25)

2026

ЗМІСТ

CONTENT

**РОЗДІЛ I
МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ**

**SECTION I
INTERNATIONAL RELATIONS**

- Брайчевська Олена, Слюсаренко Ірина***
Пріоритети зовнішньої політики Норвегії в контексті нових викликів і загроз міжнародній безпеці6
- Вознюк Євгенія, Качковська Леся***
Європейський Союз як медіатор у регіональній і глобальній політиці.....26
- Пістракевич Олена***
Публічна дипломатія ЄС у державах із дистанційованістю від проукраїнської коаліції як інструмент підтримки України в умовах збройної агресії РФ41
- Хома Наталія***
Гренландія як об'єкт глобальної геополітичної конкуренції59

- Braichevska Olena, Sliusarenko Iryna***
Norway's Foreign Policy Priorities in the Context of New Challenges and Threats to International Security.....6
- Voznyuk Yevheniya, Kachkovska Lesya***
The European Union as a Mediator in Regional and Global Policy26
- Pistrakevych Olena***
EU Public Diplomacy as a Tool for Supporting Ukraine in States Distanced from the Pro-ukrainian Coalition Amidst Russian Aggression....41
- Khoma Nataliia***
Greenland as a Focus of Global Geopolitical Competition59

**РОЗДІЛ II
СУСПІЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ
ТА МОВНІ УНІВЕРСАЛІЇ**

**SECTION II
PUBLIC COMMUNICATIONS
AND LANGUAGE UNIVERSALS**

- Михайліченко Сергій***
Вплив розвитку сучасних інформаційних технологій на виборчі процеси в авторитарних країнах78
- Осадца Іван, Васильєв Єгор***
Інтеграція штучного інтелекту в систему стратегічних комунікацій для забезпечення інформаційної стійкості держави91

- Mykhailichenko Serhii***
The Impact of Modern Information Technology Development on Electoral Processes in Authoritarian Countries78
- Osadtsa Ivan, Vasyliiev Yehor***
Integrating Artificial Intelligence into the Strategic Communication System for Strengthening National Information Resilience91

Ротар Наталія

Особливості інтеграції технологій штучного інтелекту в організацію діяльності представницьких органів влади в умовах цифрової демократії107

Тихомирова Євгенія, Ляцевич Олександр

Глобальні кризові комунікації як інструмент кліматичної дипломатії132

Черняк Оксана, Круглій Олена

Евфемізми війни в англomовному політичному дискурсі184

Rotar Nataliia

Features of Artificial Intelligence Technology Integration into the Organization of Representative Bodies' Activities Under Digital Democracy.....107

Tykhomyrova Yevheniia, Liatsevych Oleksandr

Global Crisis Communication as a Tool of Climate Diplomacy132

Cherniak Oksana, Kruhlij Olena

War Euphemisms in English Political Discourse.....184

**РОЗДІЛ III
РЕГІОНАЛЬНІ СТУДІЇ**

Бессонова Марина, Вербовецька Оксана

Партнерство Сінгапуру та США як модель забезпечення суб'єктності малої держави в Індо-Тихоокеанському регіоні198

Коцан Наталія, Мазурець Роман, Бурчак Юрій

Особливості розвитку прикордонних регіонів Данії212

Михалюк Назар, Мовенко Сергій

Культурна спадщина та революційний досвід як основа бренду України в глобальному вимірі.....228

Парфіненко Анатолій

Посилення геополітичної суб'єктності Хорватії в умовах російсько-української війни.....251

Роговий Борис

Тенденції розвитку стратегії інформаційної стійкості Великої Британії в системі міжнародної безпеки.....264

Maryna Bessonova, Oksana Verbovetska

Singapore-us Partnership as a Model for Ensuring the Agency of a Small State in the Indo-Pacific Region198

Kotsan Nataliya, Roman Mazurets, Yurii Burchak

Particularities of the Development of Denmark's Border Regions212

Mykhaliuk Nazar, Movenko Serhii

Cultural Heritage and Revolutionary Experience as the Foundation of Ukraine's Brand in the Global Dimension228

Parfinenko Anatoliy

Strengthening the Geopolitical Subjectivity of Croatia in the Context of the Russia-Ukraine War251

Rohovyi Borys

Trends in the Development of the United Kingdom's Information Resilience Strategy within the International Security System264

**SECTION III
REGIONAL STUDIES**

**РОЗДІЛ IV
ПОЛІТИЧНІ ІНСТИТУТИ
ТА ПРОЦЕСИ**

Гулай Василь, Максимець Віра, Охота Ірина
Динаміка електоральної популярності виборчого проєкту «Третій шлях» та виклики стабільності політичній системі Республіки Польщі й відносинам з Україною.....282

Слова Тетяна

Євроінтеграційні процеси у фокусі національних інтересів України та Польщі.....297

Hulai Vasyl, Maksymets Vira, Okhota Iryna
Electoral Popularity Dynamics of the «Third Way» Election Project and Challenges to the Stability of the Political System of the Republic of Poland and Relations with Ukraine282

Yelova Tetiana

European Integration Processes in the Focus of the National Interests of Ukraine and Poland297

**SECTION IV
POLITICAL INSTITUTIONS
AND PROCESSES**

РОЗДІЛ III. РЕГІОНАЛЬНІ СТУДІЇ

УДК: 327.51(592.3:73):321.011

Марина Бессонова,

кандидат історичних наук, доцент кафедри міжнародних відносин,
Київський столичний університет імені Бориса Грінченка,
mmbessonm@gmail.com

ORCID ID: 0000-0003-1533-775X;

Оксана Вербовецька,

здобувачка 1-го року навчання в магістратурі,
освітня програма «Міжнародні відносини та дипломатія»,
Київський столичний університет імені Бориса Грінченка,
obverbovetska.fpmv25m@kubg.edu.ua

ORCID ID: 0009-0006-1228-3951

DOI 10.29038/2524-2679-2026-01-198-211

**ПАРТНЕРСТВО СІНГАПУРУ ТА США ЯК МОДЕЛЬ
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СУБ'ЄКТНОСТІ МАЛОЇ ДЕРЖАВИ
В ІНДО-ТИХООКЕАНСЬКОМУ РЕГІОНІ**

У статті здійснено аналіз партнерства між Республікою Сінгапур та США. Дослідження сфокусоване на розкритті унікальної моделі взаємодії «малої держави» з глобальним гегемоном, яка дає змогу Сінгапуру гарантувати національну безпеку й зберігати високий ступінь стратегічної автономії в умовах зростання турбулентності в Індо-Тихоокеанському регіоні. У роботі висвітлено еволюцію відносин від часів проголошення незалежності Сінгапуру та до формування безпекового хабу на його території. Основу відносин між цими країнами становить співпраця в економічній, оборонній, безпековій сферах тощо. Упродовж останніх років цей союз посилюється, охопивши нові стратегічні напрями, які включають кібербезпеку, протидію змінам клімату, а також упровадження критично важливих і передових технологій. Особливу увагу приділено інституціоналізації безпекового партнерства через низку ключових договорів. Доведено, що ці угоди сприяли формуванню унікального статусу Сінгапуру як основного безпекового

партнера, що не передбачає формальних зобов'язань військового альянсу, проте забезпечує глибину інтеграції, вищу за рівень багатьох офіційних союзників. У статті розкрито втілення концепції «місця замість баз», яка стала фундаментом американської військової присутності в регіоні. Окреслено роль військово-морської бази Чангі як критичного логістичного вузла для ВМС США, що забезпечує стабільність морських комунікацій у Південно-Китайському морі та Малаккській протоці. Виявлено, що суб'єктність Сінгапуру ґрунтується на стратегії активного хеджування ризиків, де національна логістична інфраструктура й технологічна експертиза перетворюються на незамінний елемент глобальної безпекової архітектури. Окреслено нові вектори співпраці у сферах кібербезпеки та штучного інтелекту як засобів адаптації малої держави до викликів цифрової епохи. Зроблено висновок, що сінгапурський досвід розбудови функціонального партнерства без втрати суверенітету є репрезентативною моделлю для малих держав у сучасній системі міжнародних відносин.

Ключові слова: Сінгапур, США, партнерство, мала держава, Індо-Тихоокеанський регіон, безпека.

Maryna Bessonova,

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University,

ORCID ID: 0000-0003-1533-775X;

Oksana Verbovetska,

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University,

ORCID ID: 0009-0006-1228-3951

SINGAPORE-US PARTNERSHIP AS A MODEL FOR ENSURING THE AGENCY OF A SMALL STATE IN THE INDO-PACIFIC REGION

The article analyzes the partnership between the Republic of Singapore and the United States. The study focuses on revealing a unique model of interaction between a «small state» and a global hegemon, which allows Singapore to guarantee national security and maintain a high degree of strategic autonomy amid increasing turbulence in the Indo-Pacific region. The paper highlights the evolution of relations from the time of Singapore's independence to the formation of a security hub on its territory. The basis of the relationship between these countries is cooperation in the economic, defense, and security spheres, among others. In recent years, this alliance has strengthened, covering new strategic areas including cybersecurity, climate change mitigation, and the implementation of critical and emerging technologies. Special attention is paid to the institutionalization

of the security partnership through a series of key treaties. It is proved that these agreements contributed to the formation of Singapore's unique status as a Major Security Partner, which does not imply formal military alliance obligations but ensures a depth of integration that exceeds the level of many official allies. The article reveals the implementation of the «places not bases» concept, which became the foundation of the American military presence in the region, and outlines the role of the Changi Naval Base as a critical logistical node for the U.S. Navy, ensuring the stability of maritime communications in the South China Sea and the Strait of Malacca. It is found that Singapore's agency is based on a strategy of active risk hedging, where national logistical infrastructure and technological expertise are transformed into an indispensable element of the global security architecture of the United States. New vectors of cooperation in the fields of cybersecurity and artificial intelligence are outlined as means of a small state's adaptation to the challenges of the digital age. It is concluded that Singapore's experience in developing a functional partnership without losing sovereignty is a representative model for small states in the modern system of international relations.

Key words: Singapore, USA, partnership, small state, Indo-Pacific region, security.

1. ВСТУП

Постановка проблеми. У сучасній системі міжнародних відносин, що характеризується загостренням суперництва великих держав, проблема збереження суб'єктності малих держав постає з особливою гостротою. Сінгапур, будучи типовою «малою державою», ресурси та територія якої обмежені, виробив унікальну зовнішньополітичну стратегію, яка дає йому змогу не тільки виживати, а й відігравати роль ключового регіонального гравця. Центральним елементом цієї стратегії є партнерство зі Сполученими Штатами Америки. Сінгапуру вдається підтримувати глибоке безпекове та економічне партнерство з глобальним гегемоном, не втрачаючи при цьому стратегічної автономії та можливості проводити незалежний курс у відносинах з іншими центрами сили, зокрема Китаєм.

Досвід Сінгапуру є репрезентативним для розуміння трансформації ролі малих держав у XXI ст. В умовах мілітаризації Індो-Тихоокеанського регіону й зростання нестабільності, сінгапурська модель активного балансування та інституціоналізації відносин зі США через мережу спеціальних угод може слугувати зразком для держав, що прагнуть уникнути ролі «об'єкта» великої політики. Сінгапур давно утвердився як надійний і стабільний стратегічний партнер Сполучених Штатів Америки,

із яким сформовано міцні зв'язки та ведеться активна співпраця в багатьох ключових сферах. Для України сінгапурський кейс є практично значущим, оскільки він демонструє можливі механізми перетворення географічної вразливості на стратегічний актив через функціональне партнерство з провідними міжнародними гравцями.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У вітчизняних науковців відносини Сінгапуру та США не так часто потрапляли в центр уваги, оскільки основну частину досліджень сфокусовано на узагальненому вивченні політики США щодо Південно-Східної Азії/Індо-Тихоокеанського регіону (наприклад І. Підберезних [1]) і, зокрема, Китаю (М. Таран [2; 3], Н. Городня [4], Є. Левитська-Доба [5]) або особливостях розвитку самого регіону (наприклад А. Худолій [6], І. Крупеня [7]). Опосередковано питання взаємодії США з країнами Південно-Східної Азії/Індо-Тихоокеанського регіону згадуються в роботах щодо питань зовнішньої політики США або конкретних американських президентів (наприклад В. Мирончук, Т. Сидорук, І. Тимейчук [8]).

Аналогічну закономірність можна спостерігати й у наукових дослідженнях учених інших країн, яких, передусім, цікавлять глобальні гравці. Утім, відносини Сінгапуру та США досліджували науковці. Так, у своїй публікації «Сінгапур і США: не зовсім союзники» Тім Хакслі (Tim Huxley, на момент публікації – виконавчий директор Міжнародного інституту стратегічних досліджень (Азія), Сінгапур) розглядав питання щодо дилем, які можуть виникнути в Сінгапуру у сфері безпеки через значне зближення зі США [9]. Українська дослідниця Інна Підберезних аналізувала основні етапи розвитку відносин США та Сінгапуру на початку ХХІ ст., фокусуючи свою увагу на аналізі чинників, що визначали характер двостороннього співробітництва [10]. У публікації Брукінгського інституту, автором якої є Лінн Куок (Lynn Kuok), аналізувалося глибоке стратегічне партнерство між США й Сінгапуром. Хоча загальний тон звіту підкреслює успішність співпраці, авторка виокремлює кілька ключових проблем та викликів, які можуть ускладнити ці відносини в майбутньому [11]. В'єтнамський дослідник Труонг Тхі Хює (Thi Hue Truong) аналізує стратегічне партнерство між Сінгапуром і Сполученими Штатами, розглядаючи його як один із ключових стабілізуювальних факторів Індо-Тихоокеанського регіону [12].

Тож питання відносин між Сінгапуром та США розглядали численні дослідники. Утім, деякі публікації не містять аналізу подій останніх років

і не відображають сучасних тенденцій або зосереджуються на характеристичі загальнобезпекових чи економічних, інших вузьких питань, оминаючи проблематику суб'єктності в міжнародних відносинах для малих держав.

Мета дослідження полягає в аналізі архітектури партнерства Сінгапуру та США як ефективної моделі забезпечення зовнішньополітичної суб'єктності й національної безпеки малої держави в умовах глобальних трансформацій.

Теоретичні основи дослідження. Робота ґрунтується на теорії «малих держав» у міжнародних відносинах, зокрема на концепціях *hedging* (хеджування/стратегічного страхування) та *niche diplomacy* (нішевої дипломатії). Під час дослідження використано неореалістичний підхід для аналізу балансу сил у регіоні й ліберальний інституціоналізм – для розгляду двосторонніх договорів (про вільну торгівлю, оборонну співпрацю тощо) в контексті інструментарію стримування потенційних загроз. Партнерство Сінгапуру та США також розглядали в межах концепції стратегічної автономії.

Методи дослідження. У роботі застосовано системно-структурний метод, який дав змогу вивчити безпекову й економічну складові частини партнерства між Сінгапуром та США; компаративний аналіз, за допомогою якого порівняно рівні взаємодії Сінгапуру й США в різні історичні періоди та на тлі відносин США з іншими країнами регіону, зокрема АСЕАН; документальний аналіз для критичного опрацювання нормативно-правової бази співробітництва між Сінгапуром і США; прогностичний метод – для окреслення перспектив збереження сінгапурської суб'єктності в умовах посилення американсько-китайського протистояння.

2. РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Витоки неформальних відносин між США та Сінгапуром сягають часів, коли американські торговці, займаючись обміном товарів із Китаєм, почали заходити до сінгапурського порту під час своїх морських подорожей. Із розвитком Сінгапуру та його перетворенням на один із ключових портів регіону, зв'язки між цими двома країнами поступово зміцнювалися. США визнали Сінгапур як суверенну державу в 1965 р., через два дні після проголошення її незалежності. Дипломатичні відносини встановлено між державами в 1966 р. [13].

Завдяки своєму географічному положенню, Сінгапур опинився на важливому морському шляху Азії, що забезпечило країні провідне місце в сучасному міжнародному товарообміні. У 2003 р. між США й Сінгапуром

підписано двосторонню угоду про вільну торгівлю, яка набула чинності з 1 січня 2004 р. Ця угода стала першою угодою такого типу між США та країною Азії, тож її розглядали як зразок для інших держав регіону. Сполучені Штати стали ключовим торговельним партнером Сінгапуру, що відіграло вирішальну роль в економічному зростанні країни й становило основу її подальшого індустріального розвитку [10, с. 165]. США стали найбільшим іноземним інвестором у Сінгапурі, а Сінгапур – ключовим торговим хабом для американських компаній у Південно-Східній Азії.

Окрім торгівлі, зв'язки між Сінгапуром і Сполученими Штатами зміцнюють спільні безпекові інтереси. Фундамент двосторонніх відносин закладено в 1960-х роках, коли Сінгапур підтримав США у війні у В'єтнамі в обмін на гарантії безпеки після виведення британських військ. В умовах постколоніального вакууму та комуністичної загрози (зокрема після подій в Індокитаї 1975 й 1978 рр.) ця острівна держава почала розглядати Сполучені Штати як ключового гаранта регіональної стабільності та незалежного економічного розвитку. Сінгапур створив власні збройні сили здебільшого для того, аби запобігти домінуванню Індонезії й Малайзії в його безпосередній близькості. Утім, на регіональному рівні невеликий розмір Сінгапуру та відносно обмежені дипломатичний вплив і військовий потенціал змусили його вибудовувати свою стратегію балансу сил на запозиченні політичної й військової сили в позарегіональних держав, переважно США [9].

Тому безпекові питання відіграють важливу роль у налагодженні партнерських відносин між Сінгапуром та США. Основні документи про співпрацю у сфері безпеки між країнами підписано в 1990, 2005 і 2015 рр.

Першим важливим офіційним документом вважається Меморандум про взаєморозуміння 1990 р., який умовживлював використання Сполученими Штатами військових об'єктів у Сінгапурі, а саме авіаційних та військово-морських баз, а також надання логістичної підтримки для транзитного персоналу, літаків і суден для навчань, заправки та технічного обслуговування. Стратегічно це зміцнило безпекову присутність Вашингтону в Азії на тлі завершення Холодної війни й закриття американських баз на Філіппінах. Відтак угоду розглядали як ключовий спосіб посилення регіонального впливу США [14].

Попри інтенсивний оборонний зв'язок і фактичну роль союзника, Сінгапур свідомо уникав офіційного статусу «союзника» США, віддаючи перевагу стратегічній автономії. Так, у 2003 р. Сінгапур відхилив пропозицію США щодо статусу основного союзника поза НАТО (пропозицію, яку прийняли Філіппіни й Таїланд). Однак восени того ж 2003 р. оголошено

намір укласти двосторонню Стратегічну рамкову угоду про тісніше партнерство та співпрацю в галузі оборони й безпеки, перемовини щодо якої велися 1,5 року [9].

У 2005 р. між країнами підписано Стратегічну рамкову угоду про оборонне співробітництво, у якій США визнали Сінгапур ключовим партнером у галузі безпеки. Ця угода формалізувала посилення двосторонніх відносин у сферах безпеки й оборони, зокрема в протидії тероризму, боротьбі з розповсюдженням зброї масового знищення, проведенні спільних військових навчань, політичних діалогах і співпраці у сфері оборонних технологій. Ця угода була втіленням американської концепції «місця замість баз», що передбачає використання військових об'єктів на умовах ротації без утручання в суверенітет держави, що відповідало намірам Сінгапуру зберегти свій суверенітет і суб'єктність у міжнародних відносинах. Завдяки двостороннім угодам про військовий доступ, США можуть обслуговувати свої судна в Сінгапурі, а також використовувати військово-морську базу, ремонтні доки та злітно-посадкові смуги, що розміщені в цій державі. У Сінгапурі також діє логістичне командування Військово-морських сил США – Командування логістичної групи ВМС США в Західній частині Тихого океану, яке займається координацією розгортання кораблів і забезпеченням їхніх потреб у регіоні [15, с. 5]. Співпраця у сфері безпеки є двосторонньою, оскільки три навчальні підрозділи Збройних сил Сінгапуру розміщені в Айдахо, Арізоні й Техасі. Вони формують другий за величиною постійний іноземний військовий контингент у Сполучених Штатах [16].

У 2015 р. підписано Розширену угоду про оборонне співробітництво (*Enhanced Defence Cooperation Agreement, DCA*) між США та Сінгапуром, приурочену до 25-річчя Меморандуму 1990 р. й 10-річчя Стратегічної рамкової угоди 2005 р. Угода охопила п'ять основних ключових сфер співпраці: військову справу, політику, стратегію, технології, а також боротьбу з нетрадиційними загрозами безпеці (піратство та транснаціональний тероризм) [17]. Крім того, окреслено нові напрями, а саме: посилення взаємодії в питаннях кіберзахисту, біобезпеки, гуманітарної допомоги, ліквідації наслідків стихійних лих і публічних комунікацій тощо.

У 2019 р. підписано Протокол про внесення змін до Меморандуму про взаєморозуміння 1990 р., який продовжив дію Меморандуму ще на 15 років (до 2035 р.), підтвердив право Збройних сил США на подальше використання авіабази Пая-Лебар (*Paya Lebar Air Base*) та військово-морської бази Чангі (*Changi Naval Base*) для логістичної підтримки,

ремонту й обслуговування [18]. Тож Сінгапур зберіг свій важливий статус партнера США та критичного логістичного вузла для військової присутності США в Індо-Тихоокеанському регіоні. Хоч Сінгапур і не є офіційним союзником США, проте він надає такий рівень доступу до своїх об'єктів, який часто перевищує можливості офіційних союзників. Ця співпраця дає змогу США підтримувати оперативну готовність своїх сил у регіоні, а Сінгапуру – отримувати доступ до передових американських технологій і спільних навчань для зміцнення власної обороноздатності. У межах партнерства держав функціонує Комітет з оборонного співробітництва, який є двостороннім науково-технічним форумом між Міністерством оборони США та Міністерством оборони Сінгапуру. Результатом співпраці є оснащення сінгапурських моряків, солдатів й авіаторів найсучаснішими системами озброєння, складними датчиками та інтелектуальними боєприпасами [19].

Практичним виміром безпекових партнерських домовленостей була участь Сінгапуру в підтримці коаліції під проводом США під час війни в Іраку й операції «Непохитна свобода» в Афганістані, коли місто-держава надавала доступ до своїх баз для американських літаків і кораблів. Додатково країна направила ресурси до Іраку у вигляді транспортної авіації, кораблів і поліцейських, які зайнялися підготовкою місцевих правоохоронних органів [15, с. 5]. Сінгапур став першою державою в Південно-Східній Азії, яка приєдналася до Глобальної коаліції під керівництвом США, створеної для боротьби з терористичним угрупованням «Ісламська держава» [20].

Сінгапур утримує провідну позицію в боротьбі з тероризмом у Південно-Східній Азії, ураховуючи потенційні загрози, які можуть похитнути його роль фінансового та логістичного центру регіону. Крім того, Сінгапур став першою країною Азії, яка приєдналася до Ініціативи з безпеки контейнерних перевезень (*Container Security Initiative*). У рамках цієї програми впроваджується система двосторонніх домовленостей, що дозволяє представникам Митної та Прикордонної служби США попередньо оглядати вантажні контейнери, які вирушають до Сполучених Штатів, прямо в іноземних портах відправлення [21].

Іншою важливою сферою сучасної взаємодії між Сінгапуром і США є співпраця щодо кіберзахисту, яка включає обмін розвідувальними даними, спільний розвиток механізмів швидкого реагування на кіберінциденти та впровадження інноваційних рішень для зміцнення загальної безпеки в межах міжнародної системи [22, с. 10]. У 2016 р. країни підписали Меморандум про взаєморозуміння щодо Співпраці в галузі кібербезпеки, який став першою угодою такого типу між Сполученими Штатами й

державою-членом АСЕАН. Угода передбачає широку співпрацю в ключових напрямках, зокрема регулярний обмін даними між командами реагування на комп'ютерні надзвичайні події, спільне застосування передових практик, координацію дій у разі кіберінцидентів, а також упровадження ефективних методів захисту критично важливої інформаційної інфраструктури. Крім того, документ охоплює аналіз актуальних тенденцій і розробку інноваційних рішень у сфері кібербезпеки. Сторони погодились організувати спільні навчальні тренінги з кіберзахисту та брати участь у регіональних ініціативах, спрямованих на зміцнення кібербезпекової спроможності й підвищення рівня обізнаності про цифрову безпеку [23].

Крім уже зазначених напрямів співробітництва Сінгапуру та США, варто також назвати Кліматичне партнерство між США й Сінгапуром. Ця ініціатива, започаткована з 2021 р., спрямована на поглиблення співпраці в таких ключових напрямках, як кліматична політика, екологічне управління, принципи сталого розвитку, а також спільні дослідження й інноваційна діяльність. Основними пріоритетами діяльності цього партнерства є впровадження екологічних стандартів, розвиток низько- та безвуглецевих технологій, а також обмін досвідом [24].

Ще однією сферою співпраці є розвиток штучного інтелекту (ШІ), підвищення кваліфікації в технологічній сфері, а також питання безпеки, етичні аспекти й прозорість управління в умовах нових викликів, пов'язаних із ШІ. Для зменшення потенційних ризиків Міністерство торгівлі США та Міністерство зв'язку й інформації Сінгапуру розробляють і впроваджують відповідні моделі управління ризиками у цій сфері [25].

Тож для США Сінгапур є одним із найважливіших партнерів у цій частині Азії. Та й для Сінгапуру Сполучені Штати залишаються ключовим стратегічним гравцем у регіоні. Утім, через своє стратегічне положення Сінгапур перебуває в епіцентрі суперництва великих держав. Стратегічне розміщення Сінгапуру в Малаккській та Зондській протоках закріпило за ним роль критичного вузла, що сполучає Індійський океан і Південнокитайське море. В умовах глобальної напруженості США та їхні союзники (Австралія, Японія, Південна Корея) розглядають острів як ключовий логістичний центр для транзиту військових активів і стратегічних ресурсів. Це бачення підкріплене десятиліттями безпекової співпраці та контактами сінгапурської армії з НАТО (попри відсутність статусу основного союзника поза НАТО, Сінгапур із 2000 р. став першою країною, що не є членом Альянсу, яка приєдналася до льотної підготовки НАТО [26]).

3. ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Стратегічне партнерство між Сінгапуром та Сполученими Штатами трактують як один із ключових стабілізуювальних факторів в Індо-Тихоокеанському регіоні [12, с. 191–192]. Сінгапур як мала держава зумів побудувати унікальну модель відносин зі США, яка, не будучи формальним військовим союзом, за глибиною та рівнем довіри перевищує багато офіційних альянсів. Статус основного партнера з питань безпеки дає змогу Сінгапуру надавати критичну логістичну підтримку ВМС США. Зокрема, військово-морська база Чангі (*Changi Naval Base*) є однією з небагатьох у регіоні, що спроможна приймати американські авіаносці. Тож вона є важливим логістичним вузлом для американського флоту, що дозволяє США підтримувати присутність у Південно-Китайському морі й Малаккській протоці. Співпраця Сінгапуру зі США дає змогу підтримувати відкритість морських шляхів, що критично важливо для торгівлі всіх країн АСЕАН. Крім того, Сінгапур відіграє роль регіонального хабу, виступаючи містком для впровадження американських технологій і стандартів кібербезпеки [12, с. 190].

Відносини США та Сінгапуру еволюціонували від логістичної підтримки до всеосяжного стратегічного союзу. Сінгапур продемонстрував модель, за якої мала держава може бути критично важливою для глобального гегемона, зберігаючи при цьому офіційну стратегічну автономію й не вступаючи у формальні військові альянси. Суб'єктність Сінгапуру ґрунтується на послідовній інституціоналізації відносин, де кожна угода (від 1990 до 2019 р.) є інструментом стратегічного хеджування ризиків. Концепція партнерства Сінгапуру та США у сфері безпеки в межах принципу «місця замість баз» дала змогу мінімізувати класичну вразливість малої держави, перетворивши її національну логістичну інфраструктуру на незамінний елемент глобальної безпекової архітектури США без перетворення країни на «васала» чи просту територію для іноземних баз. Стабільність таких відносин між Сінгапуром і США залишається запорукою відкритості морських шляхів та економічного процвітання всього Індо-Тихоокеанського регіону.

У межах однієї публікації неможливо охопити весь спектр питань, важливих для комплексного аналізу цього партнерства. Подальші дослідження мають бути спрямовані на аналіз стійкості зазначеної моделі в умовах зростання неізоляціонізму в США та непередбачуваності зовнішньополітичного курсу головного безпекового партнера для

Сінгапуру. На окрему увагу заслуговує вивчення впливу зростаючої потужності Китаю, безпекової динаміки регіону та можливості збереження Сінгапуром ролі незалежного медіатора.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Підберезних, І. (2016). Реалізація зовнішньополітичної стратегії Сполучених Штатів Америки щодо країн Південно-Східної Азії. *Американська історія та політика*, 2, с. 141–148. URL: <http://americanstudies.history.knu.ua/wp-content/uploads/2017/01/Підберезних-І..pdf>
2. Таран, М. (2019). Ерозія стратегії США залучення Китаю як конструктивістської ліберальної моделі. *Американська історія та політика*, 8, с. 20–30. URL: <https://doi.org/10.17721/2521-1706.2019.08>
3. Taran, M. (2020). US strategy of China's engagement: key conceptualized regional implications. *Американська історія та політика*, № 10, с. 70–79. URL: <https://doi.org/10.17721/2521-1706.2020.10.7>
4. Городня, Н. (2021). Політика США щодо Китаю за адміністрації Д. Трампа. *Американська історія і політика*, 11, с. 46–56. URL: <https://doi.org/10.17721/2521-1706.2021.11.4>
5. Левитська-Доба, Є. (2020). Концептуальні основи політики США стосовно Китаю на сучасному етапі. *Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії*, 2 (8), с. 17–29. URL: <https://doi.org/10.29038/2524-2679-2020-02-17-29>
6. Худолій, А. (2018). Сучасні виклики в Азіатсько-Тихоокеанському регіоні. *Американська історія та політика*, 6, с. 72–82. URL: <https://doi.org/10.17721/2521-1706.2018.06.72-82>
7. Крупеня, І. (2026). 47-й саміт АСЕАН: інклюзивність і сталий розвиток на тлі мінливого безпекового середовища в Індо-Тихоокеанському регіоні. *Acta De Historia & Politica: Saeculum XXI*, (11), с. 99–107. URL: <https://doi.org/10.26693/ahpsxxi2026.11.099>
8. Мирончук, В., Сидорук, Т., Тимейчук, І. (2020). Тенденції зовнішньополітичного курсу США за адміністрації Дональда Трампа. *Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії*, 1(7), с. 191–201. URL: <https://doi.org/10.29038/2524-2679-2020-01-191-201>
9. Huxley, T. (2012). Singapore and the US: not quite allies. *The Strategist. The Australian Strategic Policy Institute Blog*, 30 July. URL: <https://www.aspistrategist.org.au/singapore-and-the-us-not-quite-allies/>
10. Підберезних, І. (2014). Відносини США та Сінгапуру на початку XXI ст. *Наукові записки: Серія «Історія». Тернопіль*, 2 (1), с. 163–167. URL: <http://dspace.tnpu.edu.ua/bitstream/123456789/5494/1/Pidbereznuk.pdf>
11. Kuok, L. (2016). The U.S.-Singapore Partnership: A critical element of U.S. engagement and stability in the Asia-Pacific. *The Brookings Institution*, July 13. URL: <https://www.brookings.edu/articles/the-u-s-singapore-partnership-a-critical-element-of-u-s-engagement-and-stability-in-the-asia-pacific/>
12. Truong, T. H. (2025). Singapore-US relations and their implications for Southeast Asia in the 21st century. *Indonesian Journal of International Relations*, 9(1), p. 182–199. <https://doi.org/10.32787/ijir.v9i2.661>

13. U.S. Embassy in Singapore (2021). History of the U.S. and Singapore. *U.S. Department of State*, 4 April. URL: <https://sg.usembassy.gov/history-of-the-u-s-and-singapore/>
14. Parameswaran, P. (2019). What's in the Renewed US-Singapore Military Facilities Agreement? *The Diplomat*, 28 September. URL: <https://thediplomat.com/2019/09/whats-in-the-renewed-us-singapore-military-facilities-agreement/>
15. Chanlett-Avery, E. (2008). Singapore: background and U. S. relations. *Congressional Research Service*, 18 December. URL: <https://apps.dtic.mil/sti/tr/pdf/ADA492975.pdf>
16. Embassy of the Republic of Singapore in Washington DC (2025). About Singapore-US Relations. *Ministry of Foreign Affairs Singapore*, 6 November. URL: <https://washington.mfa.gov.sg/about-singapore-us-relations/>
17. U.S. Department of Defense (2015). Carter, Singapore Defense Minister Sign Enhanced Defense Cooperation Agreement. *U.S. Department of War*, 7 December. URL: <https://www.war.gov/News/News-Stories/Article/Article/633243/carter-singapore-defense-minister-sign-enhanced-defense-cooperation-agreement/>
18. Ministry of Defence of Singapore (2019). Singapore and the US Renew Memorandum of Understanding. *Government of Singapore*, 24 September. URL: https://www.mindef.gov.sg/news-and-events/latest-releases/24sep19_nr/
19. U.S. Embassy Singapore (2023). Defense Cooperation. *Department of State*. URL: <https://sg.usembassy.gov/wp-content/uploads/sites/20/2024/05/Defense-Cooperation.pdf>
20. U.S. Department of State (2025). U.S. Security Cooperation with Singapore. *Bureau of Political-Military Affairs*, 20 January. URL: <https://www.state.gov/u-s-security-cooperation-with-singapore>
21. U.S. Customs and Border Protection (2025). CSI: Container Security Initiative. *U.S. Department of Homeland Security*, 13 November. URL: <https://www.cbp.gov/border-security/ports-entry/cargo-security/csi/csi-brief>
22. Ee, S. K. (2024). US-Singapore cooperation on tech and security: Defense, cyber, and biotech. *ArXiv*, p. 5–15. URL: <https://arxiv.org/pdf/2408.07946>
23. Koh, D. (2016). Singapore Strengthens Partnership with the United States. *Cyber Security Agency of Singapore*. 3 August. URL: https://www.csa.gov.sg/news-events/press-releases/singapore-us-mou/?utm_source
24. U.S. Department of State (2023). Strengthening the United States-Singapore Climate Partnership. Fact Sheet. *Office of the Spokesperson*, 16 June. URL: <https://2021-2025.state.gov/strengthening-the-united-states-singapore-climate-partnership/>
25. U.S. Embassy Singapore (2024). Fact Sheet: U.S.-Singapore Shared Principles and Collaboration on Artificial Intelligence. *Department of State*, 5 June. URL: <https://sg.usembassy.gov/fact-sheet-u-s-singapore-shared-principles-and-collaboration-on-artificial-intelligence/>
26. RSAF (n.d.) 2000/02 – Joining the NATO Flying Training Programme. *Republic of Singapore Air Force (RSAF) Government of Singapore*. URL: <https://www.rsaf.gov.sg/about-us/history/history-of-the-rsaf/2000-feb-joining-the-nato-flying-training-programme/>

REFERENCES

1. Pidbereznykh, I. (2016). Realization of foreign-policy strategy of the United States of America in countries of south-east Asia. *Amerykans'ka istoriya ta polityka*, 2, p. 141–148. URL: <http://americanstudies.history.knu.ua/wp-content/uploads/2017/01/Підбerezних-І..pdf> (in Ukrainian).

2. Taran, M. (2019). Erosion of US Strategy of China's Engagement as a Constructive Liberal Model. *Amerykans'ka istoriya ta polityka*, 8, p. 20–30. URL: <https://doi.org/10.17721/2521-1706.2019.08> (in Ukrainian).

3. Taran, M. (2020). US strategy of China's engagement: key conceptualized regional implications. *Amerykans'ka istoriya ta polityka*, № 10, p. 70–79. URL: <https://doi.org/10.17721/2521-1706.2020.10.7>

4. Gorodnia, N. (2021). U.S. policy toward China under the administration of Donald Trump. *Amerykans'ka istoriya ta polityka*, 11, p. 46–56. URL: <https://doi.org/10.17721/2521-1706.2021.11.4> (in Ukrainian).

5. Levytska-Doba, Ye. (2020). Conceptual Fundamentals of the US Policy Towards China at the Current Stage. *Mizhnarodni vidnosyny, suspil'ni komunikatsiyi ta rehional'ni studiyi*, 2 (8), p. 17–29. URL: <https://doi.org/10.29038/2524-2679-2020-02-17-29> (in Ukrainian).

6. Khudoliy, A. (2018). Modern challenges in the Asia-Pacific. *Amerykans'ka istoriya ta polityka*, 6, p. 72–82. URL: <https://doi.org/10.17721/2521-1706.2018.06.72-82> (in Ukrainian).

7. Krupenya, I. (2026). 47th ASEAN Summit: Inclusivity and Sustainability in the Changing Security Environment of the Indo-Pacific Region. *Acta De Historia & Politica: Saeculum XXI*, (11), p. 99–107. URL: <https://doi.org/10.26693/ahpsxxi2026.11.099> (in Ukrainian).

8. Myronchuk, V., Sydoruk, T., Tymeichuk, I. (2020). Trends of the US Foreign Policy Course of Donald Trump's Administration. *Mizhnarodni vidnosyny, suspil'ni komunikatsiyi ta rehional'ni studiyi*, 1(7), p. 191–201. URL: <https://doi.org/10.29038/2524-2679-2020-01-191-201> (in Ukrainian).

9. Huxley, T. (2012). Singapore and the US: not quite allies. *The Strategist. The Australian Strategic Policy Institute Blog*, 30 July. URL: <https://www.aspistrategist.org.au/singapore-and-the-us-not-quite-allies/> (in English).

10. Pidbereznykh, I. (2014). Відносини США та Сінгапуру на початку XXI ст. *Naukovi zapysky: Seriya "Istoriya". Ternopil'*, 2 (1), p. 163–167. URL: <http://dspace.tnpu.edu.ua/bitstream/123456789/5494/1/Pidbereznu.pdf> (in Ukrainian).

11. Kuok, L. (2016). The U.S.-Singapore Partnership: A critical element of U.S. engagement and stability in the Asia-Pacific. *The Brookings Institution*, July 13. URL: <https://www.brookings.edu/articles/the-u-s-singapore-partnership-a-critical-element-of-u-s-engagement-and-stability-in-the-asia-pacific/> (in English).

12. Truong, T. H. (2025). Singapore-US relations and their implications for Southeast Asia in the 21st century. *Indonesian Journal of International Relations*, 9(1), p. 182–199. <https://doi.org/10.32787/ijir.v9i2.661> (in English).

13. U.S. Embassy in Singapore (2021). History of the U.S. and Singapore. *U.S. Department of State*, 4 April. URL: <https://sg.usembassy.gov/history-of-the-u-s-and-singapore/> (in English).

14. Parameswaran, P. (2019). What's in the Renewed US-Singapore Military Facilities Agreement? *The Diplomat*, 28 September. URL: <https://thediplomat.com/2019/09/whats-in-the-renewed-us-singapore-military-facilities-agreement/> (in English).

15. Chanlett-Avery, E. (2008). Singapore: background and U. S. relations. *Congressional Research Service*, 18 December. URL: <https://apps.dtic.mil/sti/tr/pdf/ADA492975.pdf> (in English).

16. Embassy of the Republic of Singapore in Washington DC (2025). About Singapore-US Relations. *Ministry of Foreign Affairs Singapore*, 6 November. URL: <https://washington.mfa.gov.sg/about-singapore-us-relations/> (in English).

17. U.S. Department of Defense (2015). Carter, Singapore Defense Minister Sign Enhanced Defense Cooperation Agreement. *U.S. Department of War*, 7 December. URL: <https://www.war.gov/News/News-Stories/Article/Article/633243/carter-singapore-defense-minister-sign-enhanced-defense-cooperation-agreement/> (in English).

18. Ministry of Defence of Singapore (2019). Singapore and the US Renew Memorandum of Understanding. *Government of Singapore*, 24 September. URL: https://www.mindef.gov.sg/news-and-events/latest-releases/24sep19_nr/ (in English).

19. U.S. Embassy Singapore (2023). Defense Cooperation. *Department of State*. URL: <https://sg.usembassy.gov/wp-content/uploads/sites/20/2024/05/Defense-Cooperation.pdf> (in English).

20. U.S. Department of State (2025). U.S. Security Cooperation with Singapore. *Bureau of Political-Military Affairs*, 20 January. URL: <https://www.state.gov/u-s-security-cooperation-with-singapore> (in English).

21. U.S. Customs and Border Protection (2025). CSI: Container Security Initiative. *U.S. Department of Homeland Security*, 13 November. URL: <https://www.cbp.gov/border-security/ports-entry/cargo-security/csi/csi-brief> (in English).

22. Ee, S. K. (2024). US-Singapore cooperation on tech and security: Defense, cyber, and biotech. *ArXiv*, p. 5–15. URL: <https://arxiv.org/pdf/2408.07946> (in English).

23. Koh, D. (2016). Singapore Strengthens Partnership with the United States. *Cyber Security Agency of Singapore*. 3 August. URL: https://www.csa.gov.sg/news-events/press-releases/singapore-us-mou/?utm_source (in English).

24. U.S. Department of State (2023). Strengthening the United States-Singapore Climate Partnership. Fact Sheet. *Office of the Spokesperson*, 16 June. URL: <https://2021-2025.state.gov/strengthening-the-united-states-singapore-climate-partnership/> (in English).

25. U.S. Embassy Singapore (2024). Fact Sheet: U.S.-Singapore Shared Principles and Collaboration on Artificial Intelligence. *Department of State*, 5 June. URL: <https://sg.usembassy.gov/fact-sheet-u-s-singapore-shared-principles-and-collaboration-on-artificial-intelligence/> (in English).

26. RSAF (n.d.). 2000/02 – Joining the NATO Flying Training Programme. *Republic of Singapore Air Force (RSAF) Government of Singapore*. URL: <https://www.rsaf.gov.sg/about-us/history/history-of-the-rsaf/2000-feb-joining-the-nato-flying-training-programme/> (in English).

Матеріал надійшов до редакції 01.04.2026 р.

Прийнято до друку 14.04.2026 р.

Опубліковано на сайті 30.05.2026 р.

Наукове видання

**МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ,
СУСПІЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ ТА РЕГІОНАЛЬНІ СТУДІЇ**

№ 1 (25)
2026

Редактор і коректор: Г. О. Дробот
Технічний редактор: О. А. Фесик

Формат 60×84^{1/16}. Обсяг 21,32 ум. друк. арк., 21,14 обл.-вид. арк. Наклад 100 пр.

Зам ____. Підписано до друку 03.04.2026 року.

Виготовлювач – Вежа-Друк (м. Луцьк, вул. Шопена, 12, тел. 29-90-65).

Свідоцтво Держ. комітету телебачення та радіомовлення України

ДК № 4607 від 30.08.2013 р.